

॥ श्री ॥

अथ श्री त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत श्री नारायणपंडिताचार्यविरचितः

॥ श्री मध्वविजयः ॥

४. चतुर्थः सर्गः

अथैष सल्लोकदयासुधार्द्रया सदागमस्तेननिरासकामया ।

रमावरावासभुवा विशारदो विशालयाऽयिंतयदात्मनो धिया ॥ ४.१ ॥

अनन्यसंगाद् गुणसंगिता हरेर्जनस्य मानं तु विशिष्टयेष्टितम ।

असंगमस्मात् प्रकटीकरोम्यहं निजं भजन पारमहंस्यमाश्रमम ॥ ४.२ ॥

मम प्रभोर्नापरथा हि शोभते द्विषत्सु विष्युं यदहंऽधारणम ।

हरिस्वसा नन्वचिरादसद्भिदे भवेदतो नास्मिद्य हंऽधारकः ॥ ४.३ ॥

वियिंतयन्नित्थमनंतयिंतकः समस्तसंन्यासनिबध्निश्चयः ।

असावनुज्जार्थमथानमद्धरिं समस्तसंन्यापिनमात्मदायगम ॥ ४.४ ॥

निजे जने किं नमसीति पृच्छति ब्रुवन स्वसस्तुप्राणतिं व्यधामिति ।

गुरो किलान्वेषणवान् जगद्गुरुः तदा जगामाभिललोकशिक्षकः ॥ ४.५ ॥

यतिर्यतात्माभुवि कश्चनाभवद्विभूषणो भूरिविरक्तिभूषणः ।

न नाममात्राच्छुचिमर्थतोऽपियं जनोऽच्युतप्रेक्षमुदाहरत स्फुटम ॥ ४.६ ॥

पुरैष कृष्णाकरसिद्धशुद्धिमद्धरात्नभुक्त्या किल पांऽवालये ।

विशोधितात्मा मधुकृत्प्रवृत्तिमान्यचार कांश्चित् परिवत्सरान् मुदा ॥ ४.७ ॥

अभूत् कुशास्त्राभ्यसनं न पातकं कृमागताद् विप्रतिसारतो यतेः ।
यथा कुशास्त्राध्यसनं मुरद्विषः पदांबुजे व्याधवरस्य गर्हितम् ॥ ४.८ ॥

विनीतमांनायशिरोविशारदं सदैव तत्त्वं प्रबुभुत्सुमादरात् ।
गुरुर्विदित्वोपनतां निभं मृतिं कदाचिद्भूये तमुपहरे गिरम् ॥ ४.९ ॥

अहं स्वयं ब्रह्मन् किञ्चिदस्ति मत परं विवृणुमेत यद्वा स्फुटं चितिः ।
एतीह मायासमयोपपादितं निरन्वयात् सुव्रत मा स्म विश्वसीः ॥ ४.१० ॥

यदेतदात्मैक्यमुपास्तियोदितं न मे गुरोरप्यपरोक्षतां गतम् ।
पुरातनानामपि सौम्य कुत्रचित् ततो मुकुटं त्वं संविदे मुदा ॥ ४.११ ॥

एतीहमादिश्य वयो वयस्विनि स्वके गुरौ लोकमथान्यमीयुषि ।
असेवताऽलोच्य मुहुर्गुरोर्गिरं स श्यपीठालयमिन्दिरावरम् ॥ ४.१२ ॥

सुभक्तिना तेन स भक्तवत्सलो निषेवितस्तत्र परं बुभुत्सुना ।
भविष्यतः शिष्यवराद्धि विद्धि माम् एति प्रविष्टः पुरुषं तमभ्यधात् ॥
४.१३ ॥

प्रतीक्षमाणं तमनुग्रहं मुदा निषेवमाणं पुनरंबुजेक्षणम् ।
सतां गुरुः कारणमानुषाकृतिः यतिं प्रशांतं तमुपाससाद् सः ॥ ४.१४ ॥

सुतं यतींद्रानुचरं विरागिणं निशम्य संन्यासनिषण्णमानसम् ।
सुवत्सलौ श्प्यतणालयस्थितं वियोगतांतौ पितरौ समीचतुः ॥ ४.१५ ॥

वराश्रमस्ते षरतोरनाथयोर्न ञवतोः स्यादयि नंदनावयोः ।
सयाचनं वाक्यमुदीर्य ताविदं परीत्य पुत्राय नतिं वितेनतुः ॥ ४.१६ ॥

नतिर्न शुश्रूषुषुनाय शस्यते नतं भवद्भ्यां स्कुटमत्र संप्रतम् ।
अहो विधात्रा स्वयमेव दापिता तदभ्यनुज्ञेति षगाढ स प्रभुः ॥ ४.१७ ॥

अनुत्तरज्ञः स तमर्थयन पुनः यतींद्रमानम्य गतः प्रियायुतः ।
गृहे वसन कल्पसमान क्षणान नयन सुताननेंदोरनिशं ततोऽस्मरत ॥
४.१८ ॥

स चिंतयन पुत्रमनोरथं शुचा पुनश्च तीर्त्वोपगतो महानदीम् ।
यतीश्वरानुव्रतमात्मनंदनं तमैक्षत ग्रामवरे मठांतरे ॥ ४.१९ ॥

स षतडोपाकुलितो धरासुरो महात्मनाम् लंघनभीरुरभ्यलम् ।
सुतस्य डौपीनधृतौ हि साहसप्रतिश्रवो मे दृढ ँत्यभाषत ॥ ४.२० ॥

क्षणेन डौपीनधरो निषं पटं विदार्य हे तात डुरुष्व साहसम् ।
ँतीममुक्त्वा प्रभुरब्रवीत पुनः शुभांतरायं न भवांश्चरेदिति ॥ ४.२१ ॥

न पुत्र पित्रोरवनं विना शुभं वदंति संतो ननु तौ सुतौ मृतौ ।
निवर्तमाने न हि पालकोऽस्ति नौ त्वयीति वक्तारममुं सुतोऽब्रवीत् ॥
४.२२ ॥

यदा विरक्तः पुरुषः प्रजायते तदैव संन्यासविधिः श्रुतौ श्रुतः ।
न संगहीनोऽपि परिव्रजामि वाम अहं तु शुश्रूषुमकल्पयन्निति ॥ ४.२३ ॥

अहुश्रुतत्वाद्यदि तत सहे जलात् न सा सवित्री विरहं सहेत ते ।
ईति द्विजेनामि हितेऽनमत स तं भवाननुज्ञां प्रददात्विति ब्रुवन ॥ ४.२४
॥

विचिंत्य विद्वान स निरुत्तरीकृतः तथाऽस्तु माताऽनु वदेद् यदीति तम ।
उदीर्य कृच्छ्राद्गुपगम्य मंदिरं प्रियासकाशे तमुदंतमब्रवीत् ॥ ४.२५ ॥

निशाचरारेरिव लक्ष्मणः पुरा वृकोदरस्येव सुरेंद्रनंदनः ।
गदोऽथ शौरेरिव कर्मकृत प्रियः सुभक्तिमान विश्वविदोऽनुजोऽभवत् ॥
४.२६ ॥

कदाचिदाध्याऽलयबुद्धिरालयं निवेदयन् पालकमेतमेतयोः ।
दृढस्वसंन्यासनिषेधनिश्चयां धवानुमत्येदमुवाच मातरम ॥ ४.२७ ॥
वराश्रमाप्ति मम संवदस्व मां कदाचिदप्यंज यदीच्छसीक्षितुम् ।
यदन्यथा देशमिमं परित्यजन न जातु दृष्टेर्विषयो भवामि वः ॥ ४.२८ ॥

ઈતિ બ્રુવાણો તનયે કદાચિદ્વ્યદર્શનં તસ્ય મૃતેર્નિદર્શનમ ।
વિચિંત્ય પર્યાકુલિતા ચિકીર્ષિતં સુતસ્ય કૃચ્છ્રાન્વ્યરુણન્ન સા શુભા ॥
૪.૨૯ ॥

અથોપગમ્યૈષ ગુરું જગદ્ગુરુઃ પ્રસાદ તં દેવવરપ્રસાદિતઃ ।
સદા સમસ્તાશ્રમભાક સુરેશ્વરો વિશેષતઃ ખલ્વભજદ્વરાશ્રમમ ॥ ૪.૩૦ ॥

ક્રિયાકલાપં સકલં સ કાલવિદ વિધાનમાર્ગેણ વિધાય કેવલમ ।
સદા પ્રસન્નસ્ય હરેઃ પ્રસત્તયે મુહુઃ સમસ્તન્યસનં સમભ્યઘાત ॥ ૪.૩૧
॥

અનંતમાત્રાંતમુદાહરંતિ ચં ત્રિમાત્રપૂર્વ પ્રણવોચ્યયં બુધાઃ ।
તદાઽભવદ ભાવિચતુર્મુખાકૃતિઃ જપાધિકારી ચતિરસ્ય સૂચિતઃ ॥ ૪.૩૨ ॥

ગુણાનુરૂપોન્નતિ પૂર્ણબોધ ઈત્યમુષ્ય નામ દ્વિજવૃંદવંદિતઃ ।
ઉદાહરદ ભૂરિચશા હિ કેવલં ન મંત્રવર્ણઃ સ ચ મંત્રવર્ણકઃ ॥ ૪.૩૩ ॥

નિરંગરાગં મુખરાગવર્જિતં વિભૂષણં વિષ્ટપભૂષણાયિતમ ।
અમું ધૃતાષાઢમવેક્ષ્ય મેનિરે સ્વભાવશોભાઽનુપમેતિ જંતવઃ ॥ ૪.૩૪ ॥

ભુજંગભૂતેશવિહંગપાદિકૈઃ પ્રવંદિતઃ સાવસરપ્રતીક્ષણૈઃ ।
નનામ સોઽયં ગુરુપૂર્વકાન ચતીન અહો મહીચો મહતાં વિડંબનં ॥ ૪.૩૫
॥

वराश्रमाचारविशेषशिक्षां विधित्सुरस्याऽचरितं निशामयन ।
विशेषशिक्षां स्वयमाप्य धीरधीः यतीश्वरो विस्मयमायताऽंतरम ॥
४.३५ ॥

स इष्यपीठालयवासिने यदा ननाम नाथाय महामतिर्मुदा ।
तदाऽमुनाऽग्राहि नरप्रवेशिना भुजे भुजेऽनाशु भुजंगशायिना ॥ ४.३७ ॥

थिरात सुतत्वं प्रभुभुत्सुना त्वया निषेवणं मे यदकारि तत्फलम ।
धमं ददामीत्यभिधाय सोऽमुना तदा प्रणीय प्रददेऽच्युतात्मने ॥ ४.३८ ॥

अनुग्रहं तं प्रतिगृह्य साग्रहं मुदाऽऽत्मनाऽऽप्तां कृतकृत्यतां स्मरन ।
अभूदसंगोऽपि स तत्सुसंगवान असंगभूषा ननु साधुसंगिता ॥ ४.३९ ॥

थियासति स्वस्तटिनीं मुहुर्मुहुः नमत्यनुज्ञार्थिनि भूरिचेतसि ।

तमस्मरत स्वामिनमेव दूनधीः गुरुर्भविष्यद्विरहाग्निशंकया ॥ ४.४० ॥
धतस्तृतीये दिवसे धुनिम्नगा त्वदर्थमास्माकतटाकमाव्रजेत ।
अतो न याया धति तं तदाऽवदत प्रविश्य कंचित करुणाकरो हरिः ॥
४.४१ ॥

तदाज्ञयोपागतजह्ववीजले जनोऽत्र सस्नौ सह पूर्णबुद्धिना ।
ततःपरं द्वादशवत्सरांतरे सदाऽऽव्रजेत सा तदनुग्रहांकिनी ॥ ४.४२ ॥

गते दिनानां दशके समासके वराश्रमं प्राप्य सपत्रलंभनम् ।
त्रिगाय जैत्रान् बहुतर्ककर्मज्ञान स वासुदेवाह्वयपंडितादिकान् ॥ ४.४३ ॥

गुरोः स्वशिष्यं चतुरं चिडीर्षितः प्रयोदनात् श्रोतुमिदोप चक्रमे ।
अथेष्टसिद्धिशृङ्खलप्रतिवारिधिः निरादरेणापि महात्मनाऽमुना ॥ ४.४४ ॥

तदाद्यपद्यस्थमवधमंडलं यदाऽवदत् षोडशकद्रयात्मकम् ।
उपर्यपास्तं तदिति ब्रुवत्यसौ गुरौ तमूये प्रणिगद्यतामिति ॥ ४.४५ ॥

भवत्प्रवक्तृत्वसमर्थता न मे सकोपमित्थं वदति व्रतीश्वरे ।
अपीह मायासमये पटौ नृणां बभूव तदूषणसंशयांकुरः ॥ ४.४६ ॥

बुधोऽभिधानं श्रवणं बुधेतरो ध्रुवं विदध्याद् विमुमुक्षुरात्मनः ।
यतिर्विशेषादिति लोकयोदनात् प्रवक्ति मायासमयं स्म पूर्वाधीः ॥ ४.४७
॥

अभंडितोपन्यसनं विसंशयं ससंप्रदायं प्रवचो दृढोत्तरम् ।
समागमन श्रोतुममुष्य साग्रहाः जनाः श्रुताढ्याश्चतुरा बुभूषवः ॥ ४.४८
॥

गुरोरुपांते श्रवणे रतैर्द्विजैः स पंचषैर्भागवते कदाचन ।
बहुप्रकारे लिखितेऽपि वाचिते प्रकारमेकं प्रबुर्बुध्याद् दृढम् ॥ ४.४९ ॥

परप्रकारेष्वपि संभवत्सु ते विनिर्णयोऽस्मिन् कथमित्युदीरिते ।
मुकुंद बोधेन महाहृदब्रवीत् प्रकारमेनं भगवत्कृतं स्फुटम् ॥ ४.५० ॥
निगद्यतां गद्यमिहैव पंचमे षगद्गुरोर्वेत्थ कृतिस्थितिं यद्दि ।
ईति ब्रुवाणो यतिसत्तमे स्वयं तद्भुक्तमार्गोऽण षगाद् भूरिहृत ॥ ४.५१ ॥

अशेष शिष्यैश्च तदाज्ञया तदा परीक्षाशायैक्षि समस्तपुस्तकम् ।
स तत्र हंतैकतमे स्थितं त्यजन न तावद्ध्याय निकायमभ्यधात् ॥ ४.५२
॥

अत्र षन्मनि न यत् पठितं ते षैत्र भाति कथमित्यमुनोक्ते ।
पूर्वषन्मसु हि वेद पुरेढं सर्वमित्यमितबुद्धिरुवाच ॥ ४.५३ ॥

ईति बहुविधविश्वाश्चर्यचित्तप्रवृत्तेः
षगति विततिमायन्नूतनाऽप्यस्य कीर्तिः ।
क्षपितततमस्का भास्करीव प्रभाऽलं
सुषनकुमुदवृंदानंददा चंद्रिकेव ॥ ४.५४ ॥

॥ ईति श्रीमत्कविकुलतिलक त्रिविक्रमपंडिताचार्यसुत
नारायणपंडिताचार्यविरचिते श्रीमध्वविषये
आनंदांकिते चतुर्थः सर्गः ॥